

dédiée à Monsieur Ingres, Membre de l'Institut,
Officier de la Légion d'Honneur, Directeur de l'Académie de France à Rome

SYMPHONIES DE L. VAN BEETHOVEN

Partition de piano

PRÉFACE

Le nom de *Beethoven* est un nom consacré dans l'art. Ses Symphonies sont universellement reconnues aujourd'hui comme des chefs-d'œuvre. Elles ne sauraient être trop méditées, trop étudiées par tous ceux qui ont un désir sérieux de savoir ou de produire. Toutes les façons de les répandre et de les populariser ont en conséquence leur degré d'utilité, et les arrangemens pour Piano, faits en assez grand nombre jusqu'ici de ces symphonies, ne sont pas dépourvus d'un certain avantage, bien que considérés intrinsèquement ils soient pour la plupart de médiocre valeur. La plus mauvaise lithographie, la traduction la plus incorrecte donne encore une idée vague du génie des Michel-Ange et des Shakespeare. Dans la plus incomplète réduction on retrouve de loin en loin les traces demi-effacées de l'inspiration des maîtres. Mais l'extension acquise par le Piano en ces derniers temps, par suite des progrès de l'exécution et des perfectionnemens apportés dans le mécanisme, permettent de faire plus et mieux que ce qui a été fait jusqu'à cette heure. Par le développement indéfini de sa puissance harmonique, le Piano tend de plus en plus à s'assimiler toutes les compositions orchestrales. Dans l'espace de ses sept octaves, il peut produire, à peu d'exception près, tous les traits, toutes les combinaisons, toutes les figures de la composition la plus savante, et ne laisse à l'orchestre d'autres supériorités (immenses il est vrai) que celles de la diversité des timbres et des effets des masses.

Tel a été mon but dans le travail que je publie aujourd'hui. J'eusse estimé, je l'avoue, comme un assez inutile emploi de mes heures la publication d'une vingtième variante des Symphonies dans la manière usitée jusqu'ici, mais je les regarderai comme bien remplies, si j'ai réussi à transporter sur le Piano, non seulement les grandes lignes de la Composition de Beethoven, mais encore cette multitude de détails et d'accessoires qui concourent si puissamment à la perfection de l'ensemble. Je serai satisfait si j'ai accompli la tâche du graveur intelligent, du traducteur consciencieux qui saisissent l'esprit d'une œuvre avec la lettre, et contribuent ainsi à propager la connaissance des maîtres et le sentiment du beau.

Rome, 1839

F. Liszt

VORWORT

Der Name *Beethoven* ist heilig in der Kunst. Seine Symphonieen werden heut zu Tage allgemein als Meisterwerke anerkannt; wer irgend den ernstesten Wunsch hegt, sein Wissen zu erweitern oder selbst Neues zu schaffen, der kann diese Symphonieen nie genug durchdenken und studiren. Deshalb hat jede Art und Weise, sie zu verbreiten und allgemeiner zugänglich zu machen, ein gewisses Verdienst, und den bisherigen, ziemlich zahlreichen Bearbeitungen ist ein verhältnissmässiger Nutzen durchaus nicht abzusprechen, obwohl sie bei tieferem Eindringen meistens nur von geringem Werth erscheinen. Der schlechteste Steindruck, die fehlerhafteste Uebersetzung giebt doch immer noch ein, wenn auch unbestimmtes Bild von dem Genie eines Michel Angelo, eines Shakespeare; in dem unvollständigsten Klavierauszuge erkennt man dennoch hin und wieder die, wenn auch halb verwischten Spuren von der Begeisterung des Meisters. Indessen, durch die Ausdehnung, welche das Pianoforte in der neuesten Zeit zufolge der Fortschritte in der technischen Fertigkeit und in der mechanischen Verbesserung gewonnen hat, wird es jetzt möglich, Mehr und Besseres zu leisten, als bisher geleistet worden ist. Durch die unermessliche Entwicklung seiner harmonischen Gewalt sucht das Pianoforte sich immer mehr und mehr alle Orchester-Compositionen anzueignen. In dem Umfange seiner sieben Oktaven vermag es, mit wenigen Ausnahmen, alle Züge, alle Combinationen, alle Gestaltungen der gründlichsten und tiefsten Tonschöpfung wiederzugeben, und lässt dem Orchester keine anderen Vorzüge, als die Verschiedenheit der Klangfarben und die massenhaften Effekte-Vorzüge freilich, die ungeheuer sind.

In solcher Absicht habe ich die Arbeit, die ich der Welt jetzt übergebe, unternommen. Ich gestehe, dass ich es für eine ziemlich unnütze Verwendung meiner Zeit ansehen müsste, wenn ich weiter nichts gethan hätte, als die vielen bisherigen Ausgaben der Symphonieen mit einer neuen, in gewohnter Weise bearbeiteten vermehren; aber ich halte meine Zeit für gut angewendet, wenn es mir gelungen ist, nicht blos die grossen Umrisse der Beethovenschen Composition, sondern auch alle jene Feinheiten und kleineren Züge auf das Pianoforte zu übertragen, welche so bedeutend zur Vollendung des Ganzen mitwirken. Mein Ziel ist erreicht, wenn ich es dem verständigen Kupferstecher, dem gewissenhaften Uebersetzer gleichgethan habe, welche den Geist eines Werkes auffassen und so zur Erkenntniss der grossen Meister und zur Bildung des Sinnes für das Schöne beitragen.

Rom, 1839

F. Liszt

PREFACE

In the arts, the name of Beethoven is sacred. His symphonies are universally recognized today as masterpieces. For all those with a serious desire to gain knowledge or to be creative, they can never be too much meditated on and studied. Consequently, every means of publicizing and popularizing them has a degree of usefulness, and the piano arrangements of these symphonies, which have been made in fairly large numbers up to the present, do not lack a certain advantage, although intrinsically they are of mediocre quality. Even the worst lithograph or the most inaccurate translation gives a vague idea of the genius of a Michelangelo or a Shakespeare. In even the most incomplete reduction we find here and there half-effaced traces of the inspiration of the masters. But the extension of its capabilities acquired by the piano in recent times as a result of the progress made in execution and the refinements introduced in the mechanism make it possible to do more, and better, than has been done up till now. Through the indefinite development of its harmonic power, the piano is tending to assimilate all orchestral compositions to itself. In the space of its seven octaves it can produce, with few exceptions, all the characteristics, all the combinations, all the figures of the most scholarly composition, and leaves the orchestra with no other advantages (though they are indeed immense) but those of diversity of timbres and of mass effects.

Such has been my aim in the work I am publishing today. I would have regarded it, I admit, as a rather useless way of occupying my time to publish a twentieth variant of the symphonies done in the manner customary up till now, but I shall consider these hours well spent if I have succeeded in transferring to the piano not only the broad outlines of Beethoven's composition but also the multitude of details and minor features that contribute so powerfully to the perfection of the whole. I shall be satisfied if I have accomplished the task of the intelligent engraver and conscientious translator, who capture both the spirit and the letter of a work and thus help to propagate knowledge of the masters and a feeling for beauty.

Rome, 1839.

F. Liszt

ELŐSZÓ

A *Beethoven* név szentelt név a művészetben. Szimfóniáit ma egyetemesen főművekként ismerik el. Nem lehet eléggé átgondolni, eléggé tanulmányozni őket, ha valakinek komoly vágya tudni vagy alkotni. Következésképpen terjesztésük, népszerűsítésük minden fajtája hasznos, e szimfóniák eddig eléggé nagyszámú zongorátíratának is megvan a maga előnye, jóllehet lényegükben véve nagyrészt közepes értékűek. A legrosszabb litográfia, a legpontatlanabb fordítás is hozzávetőleges képet ad a Michelangelók, Shakespeare-ek zsenijéről. A legtökéletlenebb kivonatban is felleljük távolról a mesterek ihletének félig elhomályosult nyomait. De a zongoratechnika ez utóbbi időbeni fejlődése, mechanizmusának tökéletesítése lehetővé teszi, hogy többet s jobbat tegyünk, mint amit ez óráig tettünk. Harmóniai lehetőségeinek végtelen fejlődése által a zongora egyre inkább magába olvasztja az összes zenekari kompozíciót. Hét oktávja terjedelmében, kevés kivételtől eltekintve, a legtudósabb kompozíció minden vonását, minden kombinációját, minden díszítését meg tudja szólaltatni, és nem hagy a zenekar számára más (igaz, óriási) előnyt, mint a hangszínek sokféleségét és a tömeghatásokat.

Ez volt céloom a ma publikált munkámban. Bevallom, óráim meglehetősen haszontalan felhasználásának tartottam volna a szimfóniák egy huszadik variációjának kiadását a máig használatos modorban, de munkámat jól végzettnek tekintem, ha sikerül átültetni a zongorára Beethoven kompozícióját nemcsak nagy vonalaiban, hanem a részleteknek és apróbb jellegzetességeknek azt a sokaságát is, amelyek oly hatékonyan járulnak hozzá az egész tökéletességéhez. Elégedett leszek, ha sikerül teljesítenem az intelligens rézmetsző, a lelkiismeretes fordító feladatát, aki a betűvel megragadja a mű szellemét s így hozzájárul a mesterek megismerésének, a szép érzetnek terjesztéséhez.

Róma, 1839

F. Liszt